

i Grunden ingen, der er mere utaalmodige end de. Det ligger i selve Sagens Natur. Vi yngre har Tid til at vente, Tid til at vente paa bedre Tider o. s. v.; de gamle mener selvsaagt, at de er naaet op til en saadan Alder, at skal de endelig have forberede Kaar, maa det ske forholdsvist hurtig. Og efter at denne Brændselslov var vedtaget, har jeg mange Steder i Landet staaet overfor gamle, som med Taarer i Øjnene takkede for Brændselet og bad mig om at bringe Takken videre til den høje Rigsdag. Det er ganske karakteristisk at høre et gammelt Menneske tale om den „høje“ Rigsdag. For mange gamle Mennesker er Rigsdagen virkelig den „høje“ Rigsdag, for saa vidt som det er den Institution, hvoraf deres Ve og Vel fuldstændig afhænger. Jeg taler naturligvis ikke om de faa gamle, som er kommet ind under den nye Lov, og som ejer Formue; men de gamle i al Almindelighed, som intet ejer, har kun eet Haab, og det er Haabet til den høje Rigsdag. Derfor forstaar man, at er maaske Rigsdagen ellers ikke i Almindelighed betragtet ude i Befolkningen med den Højagtelse, som Ordet i Grunden kræver, er det Tilfældet hos de gamle.

Nu led den i sidste Vinter vedtagne Lov af forskellige Skavanker. For det første — det, der i mine Øjne er det værste — var Loven midlertidig, kun gældende for sidste Vinter. Og hvad mere er, denne Midlertidighed blev særlig understreget fra en enkelt Side. Under Hensyn til et af den daværende Indenrigsminister udsendt Cirkulære, som anmodede Kommunerne om saa vidt som muligt Maaned efter Maaned at fradrage nogle Kroners Penge i de gamles Understøttelse og gemme dem sammen til om Efteraaret; for at de gamle kunde købe Brændsel, blev det meget stærkt understreget, at Loven kun skulde være en midlertidig Lov. Nu skulde det være interessant at erfare, om der i det hele taget findes en eneste Kommune, som har rettet sig efter Cirkulæret og fradraget Penge i de gamles maanedlige Understøttelse og sparet dem sammen, indtil Efteraaret var inde. Det skulde være interessant, fordi det i Virkeligheden vilde være et Kunststykke at gøre det. Man kan nu en Gang ikke plukke Haar af en skaldet, og naar man understøtter de gamle med saa smaa Understøttelser, som man gør nu, saa tror jeg, det vil være ganske umuligt at fradrage et Par Kroner om Maaneden til denne Brændselshjælp.

Nu er Forholdet dette, at er der noget, som de gamle ikke kan med, saa er det

Midlertidighed. De gamle vil gøre alt for at have deres Fremtid betrygget saa godt som muligt. Jeg maa maaske i denne Forbindelse nævne, hvorledes gamle Mennesker ofte anskaffer sig et Gravsted, for ogsaa den Side af Sagen maa være i Orden. Det er noget, som Ungdommen aldrig vilde finde paa at gøre. Ungdommen lider i og for sig ikke under en Midlertidighed. Ungdommen har Tid til at vente, hvorimod de gamle altid er i høj Grad pessimistiske. I Virkeligheden indvirker derfor Midlertidigheden paa deres Sindstilstand, og derfor finder jeg, at Midlertidighed i denne Sag er meget uheldig.

Denne Midlertidighed understregede man yderligere ved det i Fjor gennemførte Forslag, derved at man lagde Byrderne paa Kommunerne paa én Maade, som ikke har Spor af Sammenhæng med Aldersrenteloven. I Henhold til Aldersrenteloven betaler Forsørgelseskommunen de $\frac{3}{4}$ af Udgiften, Staten betaler derefter de $\frac{7}{12}$ af den samlede Udgift. Den midlertidige Brændselslov fra sidste Vinter var bygget op paa et andet Princip, idet man fra den første Begyndelse havde tænkt sig, at Opholdskommunen alene skulde betale, senere ændredes det til, at Opholdskommunen vel alene skulde betale, men den skulde have Lejlighed til at faa en Refusion, ikke fra Forsørgelseskommunen, men fra Staten, som blev fastsat til $\frac{1}{4}$. Men der blev i Loven sat et Maksimum af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Som Følge af, at der saaledes blev sat et Maksimum, er Staten derved kommet billigere fra det, end den egentlig burde. Som ærede Medlemmer vil have set af Bemærkningerne til det nu foreliggende Lovforslag, har Brændselshjælpen sidste Vinter kostet det offentlige 2 186 000 Kr., Kommunernes Andel har været 1 686 000 Kr., medens Staten slipper med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Disse Refusionsregler understregede i høj Grad Lovens Midlertidighed.

En anden Fejl ved Loven var denne, at Brændselshjælpen kun skulde ydes til trængende; det vil sige, man gjorde det til en Skønssag. Naar man virker for at faa Skønnet bort fra selve Aldersrenteloven — og det er jo det, den nye Lov tilsigter — med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse, saa er det ganske ejendommeligt, at man laver en Tillægslov, en Brændselslov, hvor man sætter Skønnet til Højbords. Det har da ogsaa vist sig at være uheldigt, for af en Statistik, som findes i Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, vil ærede Medlemmer se, at ikke mindre end 123 Kommuner har skønnet, at de gamle hos dem